

N:o 48.

Ank. till Riksd. kansli den 17 april 1899, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lagar om ändrad lydelse af § 31 i kungörelsen angående enskilda banker med rätt att utgifva egna banksedlar den 12 juni 1874 samt af 18 § i lagen angående bankaktiebolag den 19 november 1886.

Genom proposition, n:o 53, af den 1 sistlidne mars, hvilken af båda kamrarne blifvit till lagutskottet hänvisad, har Kongl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagda, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

1:o Lag

om ändrad lydelse af § 31 i kungörelsen angående enskilda banker med rätt att utgifva egna banksedlar den 12 juni 1874.

Häri genom förordnas, att § 31 i kungörelsen angående enskilda banker med rätt att utgifva egna banksedlar den 12 juni 1874 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Mom. 1. Enskild banks räntebärande förbindelse, stäld till innehafvaren eller till viss man eller ordres, må ej lyda å mindre belopp än femhundra kronor.

Mom. 2. Insättningsbevis med eller utan ränta skall ställas till viss man och innehålla, att öfverlåtelse deraf bör till nye egarens säkerhet i banken anmälas.

Mom. 3. Å medel, som på så kallad sparkasseräkning eller dermed likartad räkning insättas, må icke godtgöras ränta för högre belopp än tretusen kronor af en insättares tillgodohafvande. Ej heller må bank ikläda sig skyldighet att annorledes än viss tid, minst en vecka, efter uppsägning återbetala å sådan räkning insatta medel; styrelsen dock öppet lemnadt att, då sådant utan olägenhet kan ske, medgifva utbetalning utan afvaktan på uppsägningstidens utgång.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1900.

samt 2:o **Lag**

*om ändrad lydelse af 18 § i lagen angående bankaktiebolag
den 19 november 1886.*

Häri genom förordnas, att 18 § i lagen angående bankaktiebolag den 19 november 1886 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Varda penningar hos bankaktiebolag insatta att viss tid der inneslå, mot eller utan ränta, skall bevis, som bolaget derom utfärdar, ställas till viss man och innehålla, att öfverlåtelse må ske endast till viss man.

I öfrigt må af bankaktiebolag utfärdadt bevis, att medel blifvit der insatte eller dit inbetalde, icke genom öfverlåtelse användas som betalningsmedel, utan gälle det endast såsom bevisningsmedel i fråga om inbetalningen eller insättningen.

Å medel, som på så kallad sparkasseräkning eller dermed likartad räkning insättas, må icke godtgöras ränta för högre belopp än tretusen kronor af en insättares tillgodohafvande. Ej heller må bankaktiebolag ikläda sig skyldighet att annorledes än viss tid, minst en vecka, efter uppsägning återbetala å sådan räkning insatta medel; styrelsen dock öppet lemnadt att, då sådant utan olägenhet kan ske, medgifva utbetalning utan afvaktan på uppsägningstidens utgång.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1900.

Förevarande proposition åsyftar, enligt hvad framgår af det vid propositionen fogade statsrådsprotokoll för den 27 sistlidne januari, dels att införa en i lag stadgad begränsning af det belopp, enskild bank eller bankaktiebolag eger af en person mottaga till förräntande å sparkasseräkning, dels att för utbetalning å enskilda bankers och bankaktiebolags sparkasseräkning meddela enahanda föreskrifter, som gällande sparbankslag innehåller i fråga om återbetalning af de hos sparbank insatta medel.

Mot de sålunda föreslagna ändringarne har utskottet hvarken ur saklig eller formel synpunkt funnit något att erinra; och hemställer utskottet alltså,

att Riksdagen måtte antaga de uti propositionen innefattade förslag till

1:o) lag om ändrad lydelse af § 31 i kungörelsen angående enskilda banker med rätt att utgifva egna banksedlar den 12 juni 1874; och

2:o) lag om ändrad lydelse af 18 § i lagen angående bankaktiebolag den 19 november 1886.

Stockholm den 17 april 1899.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.